

Solia 1888 NU ESTE îndreptățirea sau neprihănirea prin credință

21 iunie 2009

Gili Cârstea

„Eu cred și predic neprihănirea prin credință de când mă știu. Ce spuneți voi că biserica nu a primit solia 1888?”

Această afirmație – și diferite alte variante ale ei – începe să răsune tot mai des în biserică, acolo unde publicațiile grupului nostru ajung, pe diferite căi. Frații noștri se întrebă cu sinceritate ce vrem noi cu această solie, și de ce credem că este necesară o astfel de lucrare.

De aceea, la sugestia unui prieten, revin asupra acestui subiect, în încercarea de a clarifica eroarea fundamentală că solia 1888, adică solia îngerului al treilea, ar fi cumva îndreptățirea și neprihănirea prin credință. Pentru simplitate, o voi formula prin întrebări și răspunsuri.

1. Când a răsunat din nou în biserică creștină, pentru prima oară după campania apostolului Pavel, solia neprihănirii prin credință?

Doctrina recuperată și predicată de Pavel, că „cel neprihănit va trăi prin credință (Hab 2:4),” a fost curând îngropată de teologia lui Simon Magul, care a ajuns destul de repede religie de stat în Europa pentru aproape 1500 de ani. Ea a fost redescoperită de Martin Luther și publicată în faimoasa listă a celor 95 de teze postată pe ușa bisericii din Wittenberg, pe 31 octombrie 1517. La câțiva ani, în 1520, Luther a fost excomunicat și astfel a început reformațiunea protestantă.

2. Aceasta este solia predicată de Waggoner și Jones?

Absurd și ridicol. Dumnezeu a spus că solia Jones-Waggoner este „cu adevărat solia îngerului al treilea” din Apocalips 14, și că ea este „începutul luminii

îngerului a cărui slavă va umple tot pământul.” Se referea la solia îngerului din Apocalips 18.

Dacă solia 1888 este îndreptățirea prin credință, atunci ea a răsunat în 1517, solul ei este Luther, iar lumea creștină fără excepție – da, inclusiv catolicii – au primit și predică solia îngerului al treilea de o mie de ani. Atunci de ce mai era nevoie ca Dumnezeu să ridice mișcarea adventă, a cărei misiune de căpătâi este predicarea întregii solii îngerești?

3. De ce „inclusiv catolicii”?

Da, inclusiv catolicii. Nu demult (31 octombrie 1999, la Augsburg) ei au semnat cu luteranii o declarație comună (Joint Declaration on the Doctrine of Justification, vezi aici), prin care afirmă credința ambelor biserici în această doctrină fundamentală a creștinismului. Luteranii confirmă astfel că Biserica Romano-Catolică îmbrățișează îndreptățirea doar prin credință, doar prin har.

Prin urmare, deoarece cred și predică autentică doctrină a îndreptățirii, catolicii au primit și ei solia 1888, nu? Și deoarece solia 1888 este „cu adevărat solia îngerului al treilea” catolicii iubesc și predică solia îngerului al treilea, nu? Absolut aberant.

4. Nu Ellen White este la originea confuziei la acest subiect, prin declarația din Evangelism 190 [1], că îndreptățirea prin credință este „cu adevărat” solia îngerului al treilea?

Da, această declarație produce multă confuzie, mai ales în mintea celor care nu cunosc istoria acelor evenimente. Deoarece Waggoner și Jones vorbeau mult despre o neprihănire care este „prin credință,” frații au dedus de aici că ei cheamă biserica înapoi la îndreptățirea prin credință a bisericilor de unde tocmai ieșiseră, și departe de legea pe care tocmai o descoperiseră. Așa s-a răspândit în biserică vestea că solia 1888 este îndreptățirea prin credință.

Pentru împotrivorii soliei, acesta era un dublu avantaj: Se dădea impresia că este atacată doctrina adventistă, cu sabbatul ca eveniment escatologic central, și în același timp solia putea fi aruncată în derizoriu oricând, cu argumentul simplu că toată lumea o cunoaște, o predică și o acceptă. Doar veniseră din protestantism, unde doctrina era la mare cinste și nimeni nu o combătea. Chiar Uriah Smith, cel mai celebru opozant, susținea că el crede și predică solia aceasta de când a deschis Biblia. Și era adevărat. Era uimit când o auzea pe sora White că el se opune luminii trimisă din cer. [2] Ce lumină nouă? Îndreptățirea? Era cu adevărat o glumă proastă, iar Smith nu știa dacă trăiește aievea, sau este într-un coșmar.

De aceea, aflând de acest conflict de la pastorii lor și din Review, frați din diferite părți ale țării îi scriau sorei White folosind expresia „îndreptățirea prin credință,” dar se refereau la solia 1888, aceea de la Minneapolis. Ea le răspundea la fel, folosind limbajul lor, spre a nu complica lucrurile și mai mult. „Bine – părea ea să le spună – îndreptățirea asta de la Minneapolis este chiar solia îngerului al treilea și începutul mării strigări.”

5. Bun, și care era definiția corectă pentru solia 1888? Cum numea EGW ceea ce se întâmplase la Minneapolis?

Ea este cât se poate de explicită că acolo a fost vorba despre „neprihănirea lui Hristos,” și ca să nu apară iar confuzii, adăuga „în legătură cu legea.” [3] Era modul ei simplu, modest, de a spune că este lumină specific adventistă, ancorată în conceptul nostru despre sanctuar.

Dacă ar trebui să traducem definiția ei, am spune că era lumină asupra modului în care Hristos a trăit fără păcat, în ascultare de lege. Era o descoperire a sursei neprihănirii Lui, o explicație a motivului pentru care Hristos a reușit să trăiască fără păcat în sarx-ul existent pe planeta asta.

Ceva mai târziu a apărut ecuația ei finală, care începe să strălucească tot mai glorios în aceste zile: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180). Aceasta este explicația ei despre ce a dorit Dumnezeu să ne ofere la Minneapolis, iar definiția standard – „Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea” – este compatibilă cu ecuația de mai sus.

6. Opinia populară este că în 1888 adventiștii alunecaseră în legalism, și că solia 1888 a adus biserica înapoi la protestantismul tradițional, ortodox. Mai precis, la îndreptățirea doar prin credință, doar prin har.

Din nou greșit. Chiar ideea în sine, că protestantismul popular este curat ideologic datorită pretenției că susține îndreptățirea prin credință, este complet greșită. Legalism înseamnă să contezi pe o declarație juridică, legală, precum aceea că Hristos a murit în locul meu, și astfel a reglat juridic conflictul meu cu legea. Rezultatul acestui legalism? Nu mai trebuie să păzesc legea, deoarece a păzit-o Hristos în locul meu. Pot trăi în păcat, deoarece juridic, legal, sunt acoperit, așa că voi merge în cer.

Prin solia lor, Jones și Waggoner expuneau falimentul acestui gen de legalism protestant, care era la el acasă în adventism, și care nu era deloc stânjenit de coexistența lui cu îndreptățirea prin credință.

7. Atunci cade afirmația că adventiștii au descoperit îndreptățirea prin credință în 1888?

Cade pentru oricine are ceva interes pentru acest subiect și se obosește un pic să citească. Volumul soriei White, Tragedia Veacurilor, a fost publicat în 1888, înainte de începerea sesiunii de la Minneapolis. Capitolele alocate reformațiunii tratează extensiv doctrina îndreptățirii prin credință. Prin urmare, cum să spună sora White despre ea că este solia îngerului al treilea, și că este lumină nouă pentru încheierea lucrării?

Este o copilărie să spui că Jones și Waggoner au predicat îndreptățirea prin credință, iar sora White a spus despre acea solie că este „lumină prețioasă,” „începutul mării strigări” și „lumina care va lumina pământul cu slava ei,” și că n-am fi avut acea lumină „dacă nu trimitea Dumnezeu pe cineva cu ea” să ne-o aducă. [4]

Martori oculari spun că ea asculta cu atenție prelegerile celor doi soli, și exclama în timpul lor: „Fraților, aici este mare lumină.” Ce lumină? Nu scrisese ea despre îndreptățire chiar în cartea de curând apărută? Nu cunoștea ea solia chiar de pe băncile bisericii metodiste din care ieșise?

8. Poate Jones și Waggoner au exprimat-o mai elocvent, mai precis, mai... profesional?

Mai elocvent, precis și profesional decât Pavel nu poate s-o prezinte nimeni. Și totuși, marele apostol a recunoscut că el era încă obligat să umble cu biberonul, iar motivul era indispoziția fraților de a trece la hrană tare (Evr 5:12-14).

Ei bine, ceea ce Pavel nu prea a reușit să spună, ceea ce Luther nu a văzut deloc, exact aceea au fost trimiși să spună Jones și Waggoner. Dacă li s-ar fi dat voie, evident. Dacă s-ar fi găsit o audiență dispusă să înțeleagă că a sosit momentul părăsirii învățăturilor începătoare ale credinței.

Jones a fost primul care a preluat inteligent și fără ezitări teologia lui Ștefan despre scopul etern al lui Dumnezeu, elementul de bază care a răsturnat întregul eșafodaj al credinței rabinului Saul din Tars. Ceea ce l-a făcut pe Saul să devină Pavel a făcut din Jones un mesager al soliei a cărei slavă urmează să umple tot pământul. [5] La rândul lui, Ștefan a preluat acest concept fundamental al împărăției de la Isaia, ceea ce a și făcut din el un martir.

9. A preluat Ellen White conceptul acesta al scopului lui Dumnezeu cu poporul Său, venit pe linia Isaia-Ștefan-Pavel-Jones?

L-a preluat magistral, și l-a formulat mai bine decât ei toți la un loc. Ascultați:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161).

Adevărul ascuns în acest pasaj, se va dovedi curând, va declanșa evenimentul central de la finalul mării controversate: Nunta Mielului. Doar atunci când o generație a poporului lui Dumnezeu înțelege rolul templului și vede în el adevărul spiritual al scopului etern al lui Dumnezeu în creațiune, poate și este dispusă să vină la Nuntă altfel decât ca invitată la masă.

Până acum, poporul lui Dumnezeu nu s-a putut vedea decât în rolul de invitat la ospăț, și tot ce visează el este să stea la masă cu Avraam, Isaac și Iacov. Dar timpul trece și ospățul nu are loc. Între timp, noi ne tot străduim să invităm oamenii la masa de nuntă, fără să înțelegem că nu există ospăț fără Nuntă, fără lucrarea ispășirii din Sanctuar, când ceea ce a despărțit omul în Eden – adică natura divină de natura umană – Dumnezeu trebuie să pună din nou împreună.

Timp de 6000 de ani am văzut ce devastator este ca omul să despartă ceea ce a unit Dumnezeu. Până când nu se face undo la greșeala din Eden, nu există a doua venire a lui Hristos. El nu poate părăsi rolul de Mijlocitor atâta timp cât poporul Său se mulțumește să fie „socotit” neprihănit, deși în realitate este nelegiuit. Ne-

legiuit, în special în sensul că legea nu a fost scrisă în inimă și minte. Adică nu are legea rezidentă în inima lui. Aceasta înseamnă fără-de-lege.

10. Așa ceva este la ani-lumină de neprihănirea prin credință predicată în protestantismul popular...

Exact, la ani-lumină. De aceea se plângea Pavel deseori că el este constrâns să tot distribuie laptele duhovnicesc, deși hrană tare sosise din cer la Cincizecime, iar Dumnezeu semnase aprobarea ei pe fața lui Ștefan, în văzul întregii națiuni. Venise Slava, lumina care acoperise perechea sfântă în Eden, lumina care strălucise pe fața lui Moise, lumina care acoperise pe Hristos pe muntele schimbării la față. Șekina dorea să Se întoarcă în locuințele lui Dumnezeu, iar locuințele lui Dumnezeu se împotriveau.

Ca și pe vremea lui Pavel, frații s-au deprins cu biberonul și este mare supărare când cineva încearcă să le spună că nu poți trăi toată viața doar cu lapte.

11. Putem spune că îndreptățirea este o învățătură începătoare, pe care timpul a dovedit-o nefolositoare?

Nu, nicidecum. Ea a avut rolul ei în planul lui Dumnezeu, iar Hristos a lucrat în domeniul ei timp de 1844 de ani. Îndreptățirea coincide cu lucrarea din timpul anului, când sângele jertfei acoperea vina păcătosului, în așteptarea unei lucrări mai bune, aceea de la sfârșitul anului. Tragedia este că, atunci când Hristos a făcut pasul către a doua parte a planului de mântuire, poporul Său nu a apreciat evenimentul, preferând să se bucure de prima fază a procesului curățirii Sanctuarului.

Acest eșec este oglindit dramatic în viziunea cu cele două tronuri. Dumnezeu știa că așa vom face, și a ținut să ne avertizeze din timp. Ne-a spus, fără posibilitate de mistificare sau confuzie, că El a început o lucrare specială, că a trecut de la faza iertării la faza ștergerii păcatelor, și că Satana, profitând de lipsa de interes a închinătorilor, se va așeza pe tronul părăsit de Hristos, preluând lucrarea din Sfânta, adică iertare, îndreptățire, și dând impresia că este lucrarea autentică de adevăr prezent.

Lumea creștină a rămas plecată la picioarele aceluia tron, crezând că Hristos este ocupantul. Poporul advent L-a urmat pe Hristos către lucrarea din Ziua Ispășirii, unde El începuse Nunta cu sfinții adormiți în Hristos. Au fost rugați să aștepte puțin, ca El să încheie lucrarea unirii dintre uman și divin pentru cei din morminte, operație făcută asupra copieii lor din cartea vieții.

Dar s-a întâmplat tragedia despre care vorbea viziunea. „Unul câte unul” ei se întorceau la tronul părăsit de Hristos, de pe care Satana predica îndreptățirea doar prin credință, doar prin har. Și, ni se spune în viziune, imediat primeau „influența nesfântă a lui Satana.”

Ei bine, când „șeful” de pe tron spune că evanghelia este doar îndreptățire prin credință, cine are tupeul să spună că Nunta este importantă, și că a trecut vremea acelei lucrări începătoare? Cine îndrăznește să înfrunte „influența nesfântă” a diavolului deghizat în Hristos?

Cum se manifestă această influență nesfântă a lui Satana se poate vedea astăzi cu ochiul liber: Tot ce nu este îndreptățire prin credință este anatema, iar cei care susțin că Dumnezeu mai are de făcut o lucrare importantă cu poporul Său devin vrăjmașii bisericii, o ciumă de care trebuie scăpat cât mai repede.

De aceea este atât de trist să vezi un pastor adventist declarând că el a primit solia 1888 deoarece predică neprihănirea prin credință. Da, neprihănirea prin credință a fost odată lucrarea lui Hristos, dar El a părăsit acea fază a lucrării, care a fost preluată de Satana. Teribilă poate fi „influența nesfântă” a lui Satana, atunci când ea este suflată peste conducătorii poporului ales, iar ei nu știu nimic despre o asemenea operațiune ticăloasă.

12. În concluzie, solia 1888 este o chemare la ultima fază a lucrării lui Hristos, la finalizarea ispășirii începută în Hristos, la semnarea legământului cel veșnic între Dumnezeu și poporul Său?

Exact. Este începutul Ploii, acea ploaie care coace recolta, care duce pe închinători „la desăvârșirea cerută de cugetul lor,” așa cum spune Pavel în Evrei 9:9. Și, la fel ca și în cazul îndreptățirii, această lucrare de unire dintre natura umană și cea divină se efectuează și ea tot doar prin credință, doar prin har. Diferența este că, în loc să fim „socotiți” neprihăniți prin credință, acum suntem „făcuți” neprihăniți prin credință. Este în întregime lucrarea excepțională a lui Dumnezeu. Tot ce se așteaptă de la noi este să colaborăm, să spunem „Da” în fața ofițerului stării civile de la primăria Noului Ierusalim, Cetatea visurilor noastre.

.....

Note:

[1.] „Mulți mi-au scris întrebându-mă dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: „Este cu adevărat solia îngerului al treilea” (EV 190).

[2.] Uriah Smith către EGW: „Când ies la iveală opinii și mișcări care... subminează fatal lucrarea dumneavoastră și zguduie credința în solie, mi se pare

normal să fiu îngrijorat; și vă imaginați în ce situație ciudată mă aflu când, deoarece îmi permit un cuvânt de avertizare asupra unor puncte, sunt prezentat în public ca unul care lovește în vânt, neștiind cu ce se luptă. Eu cred că știu, într-o oarecare măsură, cu ce mă lupt. Poate că nu înțeleg adevărata amploare a acestei lucrări de inovație și dezintegrare care se desfășoară; dar înțeleg destul ca să-mi provoace chin. Eu cred că sunt dispus să primesc lumină oricând și de la oricine. Dar ceea ce se pretinde a fi lumină trebuie, pentru mine, să fie în de acord cu Scriptura și bazată pe raționament solid, care să convingă judecata, înainte ca să mi se pară și mie lumină. Iar când vine cineva și prezintă lucruri pe care eu le știu și le cred de mult timp, îmi este imposibil să numesc așa ceva lumină nouă" (Uriah Smith către Ellen White, 17 februarie 1890).

[3.] „Văd frumusețea adevărului în expunerea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, așa cum a prezentat-o doctorul [E.J.Waggoner] în fața noastră...

Ceea ce s-a prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea în toți acești ani ai experienței mele. Dacă frații noștri pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – iar eu știu că ei trebuie să o accepte, prejudecățile lor nu ar avea o putere stăpânitoare, iar poporul ar fi hrănit cu hrană la vreme potrivită" (The EGW 1888 Materials, 164 – Ms. 15, 1888).

„Voi știți bine că lumină prețioasă a strălucit din legea lui Dumnezeu, în timp ce neprihănirea lui Hristos a fost prezentată în legătură cu acea lege. Dr. Waggoner a adus în fața voastră lumină prețioasă – nu lumină nouă, ci vechea lumină care a fost pierdută de multe minți, și care acum strălucește în raze clare" (The EGW 1888 Materials, 171-175).

[4.] Vezi aici poziția ei asupra soliei și solilor.

[5.] Vezi capitolul „Ca să pot locui în mijlocul lor” din cartea „Calea consacrată,” de A.T. Jones.
